

PASTÝŘSKÝ OKRUŽNÍ DOPIS

všem bratřím a sestrám, žijícím na území Litoměřické diecéze

Drazí moji diecézáni, bratři a sestry v Kristu,

všechny Vás zdravím v nelehké a mimořádné době.

Křesťan, spoléhající na Ježíše Krista Spasitele, může v současné situaci sice s rozechvělým, ale přece jen oddaným srdcem, vyznívat příležitost k zocelení své víry v Boha. S ujištěním modliteb za všechny nemocné, umírající, za všechny jejich statečné zachránce,... za ty, kteří s kompetentní autoritou rozhodují o naléhavých opatřeních,... Vám sděluji, že v mých modlitbách jste i Vy, a velmi si přeji, abychom společně obstáli se ctí vydáváním svědectví o Ježíši.

Protože se blíží velikonoční svátky, tradičně spojované s přijetím svátostí, rád bych Vás seznámil s některými pastoračními pokyny naší diecéze. Předně Vám předkládám informaci o liturgických tajemstvích **velikonočního tridua** (Zelený čtvrtek, Velký pátek a Bílá sobota) i Hodu Božího velikonočního. Budou se **slavit v jednom z farních kostelů** celého farního obvodu, žel **neveřejně**, bez fyzické účasti lidu. Duchovní správci se však postarají o to, aby každý z Vás byl informován o začátcích těchto neveřejných bohoslužeb, aby se k nim ve svém domově mohl na dálku přidat v modlitbě. Přímé televizní i rozhlasové přenosy velikonočních obřadů a bohoslužeb z Vatikánu, nebo z jednotlivých míst naší republiky, budou jistě zajišťovány prostřednictvím **TV Noe, Radia Proglas i ČT**. Velmi bych si přál, aby ve dnech velikonočního tridua byly kostely otevřené, při zabezpečení všech hygienických a dezinfekčních opatření, aby každému člověku byla dána příležitost se v modlitbě usebrat a promluvit s Pánem Bohem. S tím však souvisí i Vaše **ochota vypomoci** se zajištěním dozoru posvátného chrámového prostoru. Prosím, je-li to kde možné, zapojte se do této „strážní“ služby. Je zřejmé, že letošní **zpovědní praxe**, především vždy v závěru svatopostní doby a kolem Velikonoc každoročně nabízená a hojně využívaná, bude s ohledem na karanténní opatření upravena. ...

Na závěr tohoto dopisu využívám této příležitosti, abych Vás informoval o dekretu, vydaném Apoštolskou penitenciárií, o udílení mimořádných odpustků věřícím v situaci současné pandemie. ... Aby **všichni ti, kdo trpí z důvodu nemoci** Covid-19, mohli právě v tajemství

tohoto trápení objevit „vlastní vykupující utrpení Kristovo“, uděluje Apoštolská penitenciárie ... na základě autority papeže, s důvěrou ve slovo Krista Pána a při přijetí probíhající epidemie v duchu víry tak, aby se prožívala s vizí osobní konverze, dar odpustků při dodržování následujícího ustanovení.

Plnomocné odpustky se udělují věřícím postiženým koronavirem, umístěným z nařízení zdravotnických autorit do karantény v nemocnicích nebo ve svých příbytcích; podmínkou je, aby se v duchu odpoutanosti od jakéhokoli hříchu prostřednictvím sdělovacích prostředků duchovně zúčastnili slavení mše svaté, modlitby svatého růžence, pobožnosti křížové cesty či jiných obřadů, anebo se aspoň pomodlili „Věřím v Boha“, „Otče náš“ a modlitbu k blahoslavené Panně Marii, obětovali tuto zkoušku v duchu víry v Boha a lásky k bratřím a měli vůli splnit obvyklé podmínky (svátostnou zpověď, přijetí eucharistie a modlitbu na úmysl Svatého otce) ihned, jakmile jim to bude možné.

Tentýž dar plnomocných odpustků obdrží za stejných podmínek **zdravotníci pracovníci, rodinní příslušníci a ti, kdo se po příkladu milosrdného samaritána vystavují riziku** ... i těm věřícím, kteří obětují návštěvu Nejsvětější svátosti ... četbu Písma svatého nebo modlitbu svatého růžence nebo křížové cesty nebo korunky Božího milosrdenství, aby vyprosili u Všemohoucího Boha ukončení epidemie,...

Církev ... uděluje věřícímu na prahu smrti plnomocné odpustky s podmínkou, že je patřičně disponován a v průběhu života byl zvyklý modlit se nějaké modlitby...

I já, drazí bratři a sestry, se na závěr tohoto pastýřského okružního dopisu obracím na Pannu Marii, Prostřednici všech milostí a Matku, aby uchránila každého člověka, své děti od nebezpečného koronaviru, ale i od mnohem nebezpečnějších virů, totiž virů zla.

Všemohoucí a milosrdný Bůh † Otec i † Syn i † Duch svatý ať sestoupí na Vás, Vaše rodiny, na naši diecézi a na všechny lidi, a zůstane s námi se všemi nyní i vždycky. Amen. Duchovně s Vámi spojen.

Váš

Mons. Jan BAXANT
biskup litoměřický

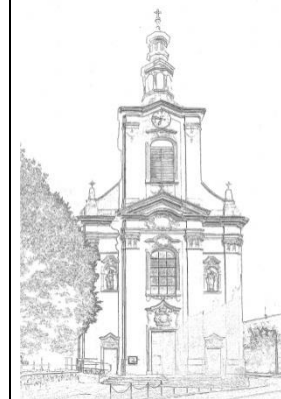
Celé znění je na webových stránkách diecéze:

<https://www.dltm.cz/pastyrsky-okruzni-dopis-litomerickeho-biskupa-mons-jana-baxanta>

VÁCLAV

 Č. 14 (2020)

5. 4. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

Květná neděle

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE:

LOVOSICE
Kostel sv. Václava

Ne – v 9.30

Út – 17.30

St, Čt – 8:00

Pá – v 16.30

Modlitební skupina v út
po dobu karantény není.

Okolní kostely

Podle situace budeme v
nejbližší době modifikovat
pořad nedělních
bohoslužeb na vesnicích.

- Postní doba vrcholí, nabízím možnost **svátosti smíření**. V nadcházejícím týdnu je **možné po přechodí domluvě kdykoliv** přijít ke zpovědi na faru. Po každé zpovědi mohu, když si budete přát, podat sv. přijímání, z hygienických důvodů zase lépe na ruku. Srdečně tedy **zvu k této svátostné přípravě na velikonoce**.
- Vzhledem k trvající situaci **nadále není možné konat veřejné bohoslužby**. Sloužím tedy mše svaté soukromě v obvyklém čase a na obvyklých místech. Pokud vám to časové možnosti dovolují, připojte se ke mně duchovně z domova. **Kostely mohou být otevřeny, je tedy možné se zajít soukromě pomodlit. Já jsem připraven na individuální setkání ve farní kapli nebo v kostele**. Stejně tak je možné, abych vás **navštívil doma** a udělil například svátost pomazání nemocných.
- Prosím myslíte na své **opuštěné sousedy**. Zastavte se s takovým člověkem nebo mi dejte vědět i v této situaci je možné takového člověka zajít povzbudit.

Bohoslužby ve velikonočním triduu

budou **neveřejné!**

Zelený čtvrtek – 16:30 kostel sv. Václava Lovosice

Velký pátek – 16:30 kostel sv. Václava Lovosice

Bílá sobota – budu slavit s o. Jozefem
v 19:00 v Litoměřicích

Ne: Boží hod Velikon – 9:30 sv. Václava Lovosice
Spojme se v tomto čase alespoň duchovní cestou.
V minulých dvou zpravodajích jsme uváděli
pořad bohoslužeb na TV Noe, Proglas a ČT2.

**Přeji vám všem, i když netradiční, přesto
požehnaný Velikonoční týden.**

**Naše postní uvažování o svátosti smíření
dokončíme uvažováním o starší bratrovi
marnotratného syna.**

Ježíš v podobenství o marnotratném synu z 15. kapitoly Lukášova evangelia odhalil charakter Boha v otci a něco o každém z nás v oněch dvou synech. Nejdřív se podívejme na příběh mladšího syna. **Mladší bratr je příkladem lidí, kteří dělají, co chtějí, i když vědí, že by to dělat neměli.** Děláme to v duchu vzpoury a nezávislosti nebo si možná jednoduše říkáme: „Není to tak zlé“ nebo „Jsem už takový“ nebo „Všechno ostatní dělám dobře - vždyť je to jen tahle jedna věc; to si mohu dovolit.“

Biblický příběh začíná tím, že mladý, nerozvážný syn žádá své dědictví a opouští otcův dům. Cestuje do daleké země, kde pošetile prohýří peníze, jde do otcova domu a s překvapením zjišťuje, že otec na jeho návrat čeká. S velkou lítostí padá otci do náručí a prosí o odpuštění. Jak reaguje otec? Vystrojí hostinu. „Protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen. A začali se veselit“ (Lk 15,24). Mladší syn si uvědomil zlo, které spáchal, ponížil se a vrátil se. To je obraz pravého pokání: odvrátit se od hříchu a obrátit se k Bohu.

Před dvaceti lety jsem v křesťanském knihupectví hledal něco, co by mi pomohlo rozpoznat hříchy v mém životě a tak se lépe vyzpovídat. Ten den jsem

žádnou knihu nenašel, ale myslím, že Bůh mi vložil do nitra touhu objevit **skryté hříchy srdce.**

Ta se naplnila o několik let později, když jsem napsal svou první knihu Návrat staršího bratra. Název odkazuje na staršího bratra z podobenství o marnotratném synu. Dovídáme se o něm na konci 15. kapitoly Lukášova evangelia. Otec se s radostí setkává s mladším synem a přikazuje sluhům, aby připravili hostinu. Starší syn se vrací z pole a ptá se, co se děje. Když slyší zprávy o přijetí, odmítá se hostiny zúčastnit, což vyvolá spor s otcem. „Tolik let už ti sloužím a nikdy jsem neporušil žádný tvůj příkaz; a mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se povесelil se svými přáteli. Ale když přišel tenhle tvůj syn, který s děvkami prohýřil tvé jmění, dal jsi pro něho zabít vykrmené tele.“ Otec mu řekl: „Synu, ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé.“

Hříchy srdce staršího bratra

Zákonicství a povýšenost

Zákonicství je naše snaha dosáhnout přijetí od Boha či druhých lidí na základě toho, že se podřídíme souboru pravidel, praktik nebo učení. Chceme jim vyhovět svým vlastním úsilím. Povýšenost se zákonicství velmi podobá. Myslíme si, že si něco zasloužíme, protože „jsme mu otročili celé roky“. Když je projevována přízeň někomu, koho považujeme za méně hodného, než jsme my, říkáme: „To není fér.“

Pýcha

Pýcha chce mít nad vším kontrolu, odmítá naši závislost na Bohu. Raději mít vše pod kontrolou než zažívat důvěrnost. Předstíráme, že jsme lepší, než skutečně jsme. Navenek jednáme zbožně a svatě, ale víme, že to, co se děje v našem nitru, je úplně jiný příběh. Starší bratr slabost odmítá a pyšní se silou. Zlomenost a zoufalství se necení, cení se to, že vypadáme dobře a máme úspěch. Ježíš v 5. kapitole Matoušova evangelia říká, že blahoslavení jsou chudí v duchu, ti, kteří pláčou, a ti, kteří hladoví a žízní. Starší bratr si však myslí, že nemá nikdy projevit slabost.

Posuzování

Starší bratr se staví do nadřazené pozice a posuzuje druhé. V Písmu čteme, že nemáme posuzovat (to se

týká nespravedlivých úsudků, ne rozlišování a rozeznávání správného a nesprávného, dobra a zla). Když si o někom budeme myslet: „Je už takový a nikdy se nezmění“, můžeme ho tím zavřít do vězení. Onálepkování druhých nám dává důvod k tomu, abychom s nimi přerušili vztahy. Zdi vězení, které stavíme, budujeme k tomu, abychom ochránili sami sebe.

Strach

Starší bratr se bojí. Ve svém vztahu k Bohu je nejistý. Nechápe, že jeho vztah není založen na tom, co dělá, ale na Boží lásce. Strach je základní příčinou, proč musíme mít všechno pod kontrolou.

Sebelítost

Více toužíme po tom, aby k nám lidé byli laskaví a milí, než po svobodě, než po tom, abychom se posunuli dál a vymanili se ze svých omylů. Když se zbavíme sebelítosti, musíme čelit tomu, že jsme zodpovědní za svůj život.

Zatrpkllost a neodpuštění

Starším bratrem se stáváme pokaždé, když na životní bolesti reagujeme bez Boží lásky. Místo toho, abychom odpustili a byli vůči druhým milosrdní, budujeme kolem sebe ochranné zdi. Držíme se své zatrpkllosti a neodpuštění jako jisté formy obrany, ale žádná obrana to není. Ve skutečnosti se jedná o zdi vězení. Brání nám, abychom žili životem svobody a lásky, jež pro nás Bůh zamýšlí.

Uvolnění?

Někdy se stane, že se „zasekneme“, přestaneme si uvědomovat, že potřebujeme pokání. Jsme slepí vůči hříchům a jejich významu. Jako marnotratný syn, který má hlad, ale ještě netouží po otcově domu, jsme ještě nepřišli k zdravému rozumu. **Pokání začíná tehdy,** když si připomeneme, jak nesmírně nás Bůh miluje. V jistém smyslu **je to dar.** V jiném smyslu je to **rozhodnutí.**

Jak jsme viděli ve druhé kapitole, **Bůh používá** životní **situace - vztahy,** které nedokážeme napravit, **otázky,** na které neumíme odpovědět, a **problémy,** které nedokážeme vyřešit, aby odhalil stav našeho srdce. Když se učíme důvěřovat mu a odpovídat na jeho milost v těžkých situacích, dokážeme čelit tomu, co je

skryto v našem srdci. Pokud jsou nám vlastní hříchy „staršího bratra“, nemůžeme přiznat, jak chudí, nuzní a zoufalí opravdu jsme.

Můžeme se však dostat do situace, kdy chceme, aby nám Bůh naše srdce odhalil. Pak se můžeme modlit se žalmistou: „Bože, ... ty znáš mé srdce, (Ž1139,23-24). Co je cesta věčnosti? Je to cesta proměnění, kdy se **stále víc podobáme spíše otci než jednomu z oněch dvou synů a učíme se milovat své zbloudilé bratry a sestry** s milosrdenstvím, jaké Bůh prokazuje nám.

Vyznání hříchů a pokání

Důležitou součástí pokání je vyznání hříchů. Můžeme si být jisti, že když Bohu upřímně a pokorně vyznáme své hříchy, odpustí nám a uzdraví nás. Písmo říká: „Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti“ (1 Jan 1,9).

Upřímnost při pojmenování a vyznání hříchů otvírá dveře Boží milosti, aby mohla vstoupit do oblasti našeho života, kterou jsme předtím uzavřeli. Jeho milost je velmi důležitá pro úplnou změnu nasměrování, kterou pokání vyžaduje. Upřímné vyznání hříchů narušuje schémata naší slepoty a vyhání ducha zla, které je specifickým projevem pokání.

Pokání a osvobození

Pokání vede k hlubšímu osvobození od vlivu zla, ale též z něho pramení. Osvobozením mám na mysli narušení síly, která se skrývá za naším myšlením a konáním a která omezuje naši svobodu přijmout Boží lásku a odvrátit se od toho, co této lásce překáží. Skrze osvobození odhalujeme lži ve svém nitru a vidíme je takové, jaké jsou, abychom mohli převzít plnou odpovědnost za svůj život.

(Neal Lozano: Pět klíčů modlitby za osvobození)

Květná neděle - Duchovní zamyšlení

„V něm zapustíte kořeny, na něm postavte základy.“ (Kol 2,7)

Můj milovaný / moje milovaná!

Posílám Ti tato slova na začátku týdne, který mi zlomil srdce. Jsou před námi dny, kdy opět prožívám to, jak mi lidé zabili jediného Syna. Poslal jsem ho k nim s velkou nadějí, že podle jeho slov a zejména podle jeho příkladu změni svůj život a budou mi dělat radost. No nestalo se. Zabili ho, neboť jim nezapadal do jejich plánů a smýšlení. Plakal jsem v těch dnech. Vzpomínáš na film Umučení Krista? Je tam pohled z výšky na kříž, na Zemi, na kterou padá slza. Moje slza. Ten den mi člověk podruhé zlomil srdce.

Poprvé to bylo v ráji. Nejenom tím, že se přede mnou skryl, že pojedl ovoce, ale že se pak vymlouval, že z jeho úst nezaznělo „lituji“, a z jeho oka neukápla ani slza lítosti nad mou bolestí.

Milovaný / milovaná, vnímáš moje zlomené srdce? Vnímáš, jak velmi mě bolí smrt mého jediného Syna? Možná jsi navykklý dívat se na mě jako na Všemohoucího, možná mě vidíš jako Soudce, no věz, že jsem především Otec! Otec, který stejně jako nad smrtí svého Syna pláče nad Tebou, když ode mě utíkáš a nechceš se vrátit. Kdybys jen věděl, co všechno dělám proto, abys přišel zpět domů. Ke mně, který Tě miluje natolik, že raději jsem nechal zemřít prvorozeného, abys nezemřel Ty. Možná mi řekneš, že jsem to neměl dovolit. Ale pokud jsem Ti dal svobodnou vůli, tak jsem nemohl jednat násilím. Respektoval jsem Tvé svobodné rozhodnutí, ač za cenu smrti svého Syna.

Ale nemysli si, že moje srdce je pouze zlomené. Je naplněné i hrdostí na mého Milovaného, který až do konce miloval všechny, které jsem mu dal. Projevil mi nesmírnou lásku, když vytrval v dobrém až do konce („byl týrán, ale podrobil se a neotevřel svá ústa“ – Iz 53,7), a tím umožnil návrat mnoha mých synů a dcer domů. I Tvůj návrat!

Na takovou lásku Syna jsem mohl mít pouze jednu jedinou odpověď – vrátil jsem mu život. Můj Syn Ježíš vstal z mrtvých. A pro věčný život se mnou vstane každý, kdo uvěří v Ježíšovo dílo záchrany hříšného, zkaženého člověka, a přijme odpuštění pro jeho krev. Těším se, že se mi nebe zaplňuje milovanými dětmi...

Čekám i na tebe. Možná se mě bojíš, možná mě ani neznáš. Možná si myslíš, že musíš dělat nevím jaké skutky, aby sis zasloužil být se mnou. Ne, nemusíš. Jen jedno je třeba – uvěřit mému Synu Ježíšovi a žít s ním. Vše ostatní je už moje starost.

Že nevíš, jak začít? Každý člověk dostává milost modlitby. Každý bez výjimky. Kdo se začne modlit a vytrvá, bude spasen, neboť každou modlitbou dostane další milost konat dobro. Kdo se nezačne modlit, na toho milost modlitby stále čeká.

Že se neumíš modlit? Řekni mi to. Řekni mi, že mě neznáš, ale že mě chceš poznat. Řekni mi, že se mě bojíš, ale že mě chceš milovat. Řekni mi i to, když se na mě zlobíš. Řekni mi, že Ti je líto, že jsi zlomil mé srdce. A pokud to neumíš říct, tak alespoň plač. Já rozumím i modlitbě beze slov...

Můj milovaný / moje milovaná, potřebuji Tvoji lásku. Prosím Tě, obdaruj mě v těchto dnech, Jsem ve Tvých bratrích a sestrách – jejich prostřednictvím mi dáváš najevo, že mě miluješ.

Děkuji Ti a dávám Ti Svatý týden plný mých darů pro Tvůj život. Tvůj Otec

(s laskavým svolením autora a žilinské diecéze <http://dcza.sk>.)

Naléhavý úmysl Apoštolátu modlitby papeže Františka na měsíc duben 2020 pro dny koronavirové pandemie

Modleme se za nemocné, za trpící lidi.

Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko.

Neodmítej naše prosby v našich potřebách, ale ode všeho nebezpečí vysvobod' nás vždycky, Panno slavná a požehnaná!

Paní naše, prostřednice naše, orodovnice naše, u Syna nám smilování vypros, Synu svému nás doporuč, k Synu svému nás doprovod'.

Děkuji všem křesťanům, všem mužům a ženám dobré vůle, kteří se v této chvíli, všichni společně, modlí, ať už patří k jakékoli náboženské tradici. *(Zdroj: česká pobočka Celosvětové sítě modlitby, Pavel Ambros SJ)*